

ПАМ'ЯТЬ

Л. А. Швайка

Українська академія друкарства

ПАМ'ЯТІ ПРОФЕСОРА Ю.О. БАРНИЧА (03.12.1931 – 05.10.2013)

5 жовтня 2013 року пішов з життя Юрій Олександрович Барнич – вчений, талановитий організатор і наставник, людина виняткової порядності й честі, високого професіоналізму і патріотизму. Усім своїм життям він показав приклад відданості та вірності видавничо-поліграфічній галузі, економічній науці, вищій школі. Ця людина гідна найвищої похвали, а його життя – взірець для наслідування.

Народився Юрій Олександрович 3 грудня 1931 року у Львові. Після закінчення середньої школи вступив до Українського поліграфічного інституту, де в 1953 році здобув фах інженера-економіста. На серйозного, вдумливого, інтелігентного юнака звернуло увагу керівництво кафедри економіки й організації поліграфічної промисловості і запропонувало навчання в аспірантурі. Під керівництвом А.М. Левіна виконав і успішно захистив дисертацію, присвячену впровадженню потокового виробництва на поліграфічних підприємствах. В інституті пройшов шлях від аспіранта, асистента до проректора навчально-го закладу. Двадцять один рік життя віддав Юрій Олександрович служінню рідному вузу. Багато років завідував кафедрою, у 37 років став проректором з навчальної роботи і сім років успішно працював на цій посаді. Неодноразово виконував обов'язки ректора закладу.

На посаді проректора інституту Ю.О. Барнич докладав багато зусиль для зміцнення матеріальної бази навчального закладу. Разом з ректором В.Г. Шпіцею вибирав будівельний майданчик для майбутнього поліграфічного містечка, в якому мали функціонувати навчальні корпуси, виробничо-експериментальна база, гуртожитки, студентське кафе, спортзали. Успішно працював над формуванням інноваційної складової інституту – науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації, навчальних планів і програм, зорієнтованих на майбутнє; інтеграцією з виробництвом, галузевою наукою; міжнародною співпрацею. Уся ця робота вимагала багато часу, зусиль, однак і приносила велику втіху від результатів. Праця в УПП ім. Ів. Федорова так і залишилася його недоспіваною піснею. Багато з того, що планувалося, не вдалося зреалізувати послідовникам після звільнення з посади проректора. А скільки болю, сумнівів, тривоги, розчарувань увібрала його душа в 1975 році, коли прийняв рішення переїхати в Київ і продовжувати працю на вечірньому факультеті УПП ім. Ів. Федорова. Я була свідком побутових незручностей, дискомфорту, титанічної праці на кафедрі технології та економіки поліграфічного виробництва в перші роки після пе-

реїзду до Києва. Економічні дисципліни на усіх спеціальностях практично не були забезпечені викладацьким персоналом, навчально-методичною літературою. Юрій Олександрович мовчки, терпеливо вирішував проблеми – дбайливо підбирав педагогічні кари, навчав, вимагав компетентної роботи, відповідальності, налагоджував тісну співпрацю з виробництвом, галузевими органами управління. Залучав до навчального процесу випускників УПП різних років, які займали керівні посади на поліграфічних підприємствах, в органах управління галуззю. Серед них – канд. екон. наук Савицький Ф. (заст. голови Держкомвидаву УРСР), канд. екон. наук Подолук Ю. (нач. планово-економічного відділу видавництва «Радянська Україна»), Назаренко Г. (нач. планово-економічного відділу ГП РВО «Поліграфкнига»), Швайка Л. (економіст ГП РВО «Зоря») та ін. Вони допомагали у вирішенні поточних справ на кафедрі, але працювали як сумісники, і Юрій Олександрович розумів, що необхідно формувати постійний колектив, власну науково-педагогічну школу. Невдовзі ініціював створення кафедри організації видавничої справи, поліграфії і книгорозповсюдження та впродовж 16 років керував нею. Створив молодіжний науково-педагогічний колектив, започаткував нову спеціальність «Менеджмент організацій», здійснив для неї усе науково-методичне забезпечення.

Працівники кафедри захищали кандидатські дисертації, брали участь у розробленні стратегічних програм розвитку галузі – Державної програми розвитку національного книговидання і преси на період до 2000 р., Концепції державної інформаційної політики у видавничій справі. Під керівництвом Ю.О. Барнича розроблялися рекомендації для підприємств м. Києва, виконувалися міждержавні наукові проекти.

Упродовж багатьох років професор Ю.О. Барнич був членом вчених рад НТУУ «КПІ», ВПП НТУУ «КПІ» і Науково-дослідного інституту поліграфічної промисловості ім. Ів. Федорова; членом редколегій наукових збірників «Поліграфія і видавнича справа», «Технологія і техніка друкарства»; членом спеціалізованої ради по захисту кандидатських дисертацій при УПП ім. Ів. Федорова.

Шістдесят років життя Юрій Олександрович присвятив вищій школі, підготовці висококваліфікованих кадрів для видавничо-поліграфічної галузі. Він – відмінник освіти України, заслужений працівник вищої школи України, нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України та багатьма відзнаками Міністерства освіти і науки України, галузевих органів управління. Був людиною делікатною, скромною, ніколи не прагнув і не добивався для себе жодних нагород, відзнак чи якихось привілеїв. Не був байдужим до суспільного життя, університетських та кафедральних справ. Цікавився життям Української академії друкарства і тишився її успіхами. Не жалкував ні часу, ні зусиль, щоб допомогти.

Сорок два роки я була знайома з Юрієм Олександровичем. Не можу сказати, що знала його добре, бо між нами пролягала велика вікова, службова, статусна дистанція. Однак наші відносини завжди були щирими і теплими. Він був моїм викладачем в УПП ім. Ів. Федорова (1970 – 1975), керував дипломним

проектом, упродовж двох років залучав до викладацької праці на Київському вечірньому факультеті, підтримував у період навчання в аспірантурі, а згодом давав слушні поради щодо роботи на кафедрі, завжди цікавився особистим життям. Багато вчив по життю. Учив не тільки мене, а багатьох, хто був поруч і сприймав його науку. Учив власним поступком, мовчазною згодою, докірливим поглядом, словом... Учив, бо за покликанням був Учителем.

Юрій Олександрович був зразковим сім'янином. З Оленою Іванівною (теж поліграфісткою) пройшли пліч-о-пліч 55 років життя, виховали прекрасного сина Володимира та двох внучок. Ця елегантна сімейна пара завжди показувала приклад любові, взаємоповаги, піклування, розуміння і підтримки. Усі життєві проблеми долали разом, радістю ділилися з іншими.

Юрій Олександрович гідно, з високо піднятою головою пройшов свій життєвий шлях. Свої здібності, енергію, знання, душу поставив на службу людям, задля їхнього добра і щастя.

Схиляємо голови у скорботі, а пам'ять про нього житиме в наших серцях.